

Har și glorie

Psalmul 84

Acest Psalm frumos redă experiența rămășiței lui Israel din zilele viitoare, când vor fi eliberați din captivitatea îndelungată și vor reveni la locuința lui Dumnezeu în Sion.

Duhul harului, care străbate acest Psalm, ne permite aici, spre deosebire de alți Psalmi, să facem mai ușor o aplicare la creștin, căci și acesta este pe cărarea pelerinajului spre casa Tatălui în înălțime.

Trei teme caracterizează cele trei secțiuni ale acestui Psalm.

1. Frumusețea casei lui Dumnezeu, spre care noi mergem, și fericirea acelor care locuiesc în această casă (versetele 1-4).
2. Experiențele pe drumul care conduce spre casă, și fericirea acelor care merg pe acest drum (versetele 5-7).
3. Mângâierea rugăciunii și fericirii acelor care se încred în Domnul (versetele 8-12).

Astfel ne este prezentată aici o fericire întreită. Fericirea de a locui acolo unde locuiește Dumnezeu; fericirea de a merge pe drumul care conduce spre locuința lui Dumnezeu; și fericirea de a te încrede în Dumnezeu în mersul pe acest drum (versetele 4,5,12).

Locuințele lui Dumnezeu (versetele 1-4)

Psalmul începe cu o expresie a plăcerii pentru casa lui Dumnezeu – „Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor.” Inima temătoare de Dumnezeu recunoaște, că ea a fost chemată să locuiască la Dumnezeu, în locuințele proprii ale lui Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu Însuși – Dumnezeul cel viu – este acolo face aceste locuințe așa de plăcute pentru inima psalmistului. Tot ce este în curțile din față ale acestora vorbește despre gloria lui Dumnezeu. Acolo Dumnezeu este revelat pe deplin, și deoarece El este deplin revelat, El poate fi cunoscut pe deplin. Sufletul dorește să ajungă în aceste curți ale gloriei, inima și carnea nu pot fi satisfăcute dacă ele sunt despărțite de Dumnezeul cel viu.

În același duh credinciosul privește spre casa Tatălui. O casă în care totul vorbește despre Dumnezeu Tatăl. Credinciosul se află în împrejurări potrivnice, în care cel care se teme de Dumnezeu suferă, unde răul se înmulțește, atât în lume cât și în poporul care se declară a fi al lui Dumnezeu; acolo unde egoismul omului domină și gloria omului este pusă în scenă; și acolo unde aparent Dumnezeu nu intervine, ci este liniștit și retras. Cu toate acestea credința știe că Dumnezeu trăiește și ea privește spre locuința lui Dumnezeu. Acolo se va revela că Dumnezeu este Dumnezeul cel viu, și totul vestește gloria lui Dumnezeu. Într-adevăr, și casa, spre care noi mergem, este desăvârșit de sfântă; dar ce ar fi această casă desăvârșită fără Acela căruia Îi aparține casa, și fără Hristos, care face cunoscut pe Tatăl.

Inima adevăratului israelit este conștientă că Acela care dă o locuință păsării fără valoare și un loc de odihnă păsării neliniștite, cu siguranță va avea un loc de odihnă și pentru poporul Său – „Altarele Tale, Doamne al oștirilor, Împăratul meu și Dumnezeu meu.” Credinciosul poate spune, că Dumnezeu a pregătit un loc de odihnă pentru poporul Său în jertfa primită a lui Hristos, „pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, ... spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățască pe acela care este din credința în Isus” (Romani 3.25-26).

Însă dacă Dumnezeu a asigurat poporului Său în altarul Său un loc sigur de odihnă, atunci El a făcut-o ca să lase poporul Său să locuiască la Sine în casa Sa. În aceste locuințe ei Îl vor lăuda permanent (versetul 4). Hristos a devenit jertfa minunată pe altarul Golgotei, ca să dobândească un popor care cântă lui Dumnezeu în casa Sa. Acela, care a scos strigătul, „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?”, era singurul care putea răspunde: „Totuși, Tu ești Cel Sfânt, Tu, care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel” (Psalm 22.1-3). El a murit ca să întâmpine sfințenia lui Dumnezeu și să dobândească un popor care cântă cântări de laudă. Înaintea ochilor noștri se deschide frumusețea locuinței lui Dumnezeu – unde Dumnezeu va locui în mijlocul unui popor care cântă cântări de laudă.

Cărări bătătorite (versetele 5-7)

Psalmistul începe într-un mod foarte frumos cu gloria locuinței lui Dumnezeu. Căci el ne prezintă drumul care conduce la această locuință. Acesta este și felul de a proceda al Domnului, atunci când în ultima lui vorbire prezintă adevăruri ucenicilor Lui. El nu vorbește mai întâi despre exercițiile de pe drum, ca apoi, la sfârșitul vorbirii Sale, să le prezinte gloria casei Tatălui. El are un drum mai bun. El începe vorbirea în Ioan 14 cu prezentarea frumuseții casei Tatălui. Înainte ca noi să fim chemați să pornim în călătorie, cu exercițiile și greutatea ei, ne este asigurată gloria casei, spre care conduce această călătorie. Ca și psalmistul, noi mergem pe drum prin vale, în lumina cetății aflate pe munte.

Această călătorie ne este prezentată în versetele 5-7. În versetul 5 noi suntem văzuți ca aceia care merg pe cărări croite – *noi înaintăm*. În versetul 6 suntem în valea plângerii – *noi trecem*. În versetul 7 se vede Sionul - *noi intrăm*. „Drumurile croite”, care conduc în Sion, trec prin țara vrăjmașă. Uneori drumul pare să fie lung și aspru și încețoșat, și inima își dorește să fie la sfârșitul călătoriei. De aceea cea mai mare necesitate pentru călătorie este puterea. Această putere se găsește numai în Dumnezeu, de aceea psalmistul spune: „Ferice de omul a cărui putere este în Tine.” Pasajul din Noul Testament, care mai mult decât toate celelalte descrie cărarea călătoriei în zilele rele, începe cu solicitarea: „Întărește-te în harul care este în Hristos Isus” (2 Timotei 2.1). Dacă locuința lui Dumnezeu este subiectul preocupării inimii, atunci și drumul într-acolo va avea un loc în inimă. Dacă pentru inima noastră cărarea pelerinajului este puțin atrăgătoare, nu revelează aceasta atunci o inimă care este puțin captivată de gloria patriei din înălțime, la care am fost chemați?

După aceea ne este prezentat caracterul acestui drum. El trece prin valea plângerii. Ea este nu numai o vale a încercărilor, ci este și o vale a plângerii (*a lacrimilor*). „Lacrimile” vorbesc mai puțin de încercări, ele vorbesc mai mult de *experiențele în încercări*. Privite în ele însele,

încercările ar putea să întărească; experiențele în încercări – „lacrimile”, care exprimă simțămintele adânci ale inimii înaintea lui Dumnezeu în timpul încercărilor – devin un izvor al binecuvântării pentru inimă. Dacă ne luăm puterea din Dumnezeu, și Îi aducem îngrijorările noastre, vom transforma „valea plângerii (lacrimilor)” într-un „loc de izvor” al binecuvântărilor spirituale. În duhul psalmistului, apostolul spune lui Timotei, că el și-a amintit de lacrimile lui (2 Timotei 1.4). El și-a amintit nu numai de încercările lui Timotei, ci și de „lacrimile”, care au luat naștere prin încercări.

În afară de aceasta, pe drumurile croite, care conduc spre casa lui Dumnezeu, este și „ploaia timpurie”, care acoperă valea cu binecuvântări (versetul 6). Ploaia vorbește despre ceea ce vine de sus – întreaga slujbă a lui Hristos, pe care Duhul o aduce de sus, ca să înviorizeze și să bucure inima. Expresia „ploaia timpurie” descrie ploaia liniștită și plăcută, care înviorizează terenul în timpul semănatului (Deuteronom 11.14). „Valea plângerii (lacrimilor)” pregătește inima pentru lucrarea de har a lui Hristos venită din cer.

Astfel sufletul, înviorat de izvoarele de jos și de ploaia timpurie de sus, este condus din putere în putere. Aceste cuvinte nu înseamnă nicidecum o rezervă de putere, la care se adaugă mereu mai multă putere, indiferent cât de mult crește puterea. Ele prezintă mai degrabă o alimentare proaspătă cu putere de la o zi la alta.

Sfârșitul sigur al călătoriei este, că toți „se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion” (versetul 7). S-ar putea ca noi să greșim pe drum, și chiar greșim. S-ar putea să șovăim pe drum, s-ar putea să devenim dezgustați de drum, s-ar putea să devenim slabi în urma pe Domnul; dar cu tot eșecul și toată slăbiciunea toți vor ajunge înaintea lui Dumnezeu în Sion. Dacă Domnul a spus „Oile Mele ... nicidecum nu vor pieri niciodată”, atunci putem fi siguri că toate oile Lui vor ajunge în patrie. Ele merg mai departe pe drumul lor, una după alta dispar privirii noastre, dar toate „se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion.” *Și acolo în final se vor întâlni toate.*

Rugăciunea (versetele 8-12)

Psalmul se încheie cu rugăciunea sufletului temător de Dumnezeu, care este în călătorie pe drumul care duce în casa lui Dumnezeu. Într-un fel frumos psalmistul se adresează lui Dumnezeu ca „Dumnezeul oștirilor” și ca „Dumnezeul lui Iacov”. Psalmistul se adresează lui Dumnezeu conștient fiind de maiestatea Sa divină și de puterea Sa, ca Dumnezeu al oștirilor; și ca la Acela care are orice har, și cu care îl leagă o relație de legământ, ca Dumnezeu lui Iacov. Dumnezeu a intrat în legătură cu Iacov pe baza harului suveran, și Dumnezeu a dovedit lui Iacov, care mereu a eșuat, orice har pe tot parcursul pelerinajului lui. Dumnezeu puterii și Dumnezeu harului, cu care noi suntem în legătură, este Acela care ne poate duce pe drumul spre glorie.

După aceea psalmistul exprimă în rugăciunea lui motivul încrederii lui, prin aceea că el privește la Dumnezeu: „Tu, scutul nostru, vezi, Dumnezeule, și privește fața unsului Tău!” Cine altul, dacă nu Hristos este Unsul lui Dumnezeu? Baza tuturor binecuvântărilor noastre – baza întregii noastre încrederi – constă în aceea, că Hristos este tot ceea ce Dumnezeu dorește

de la El, și El a făcut tot ceea ce Dumnezeu voia să aibă făcut, pentru ca harul Lui să se poată revărsa în binecuvântare pentru păcătosul nedemn. Dumnezeu privește la Hristos ca la Acela care a fost uns pentru a face lucrarea mare, și Dumnezeu este satisfăcut în Hristos și în lucrarea făcută de El. De aceea Dumnezeu poate fi un scut pentru credincios. El îl poate apăra de judecată, de moarte și de toată puterea vrăjmașului, pe baza a tot ce El a găsit în lucrarea lui Hristos. Ce bine este că noi întotdeauna ne putem referi la satisfacția pe care Dumnezeu a găsit-o în Hristos, și putem spune: „privește fața Unsului Tău!”

În lumina gloriei care va veni, lumea și tot ce poate oferi ea poate fi lăsată în urmă. Ce pot oferi corturile răutății în comparație cu curțile Domnului? O zi în curțile Sale este mai bună decât o mie de zile în împrejurări favorabile în locuințele oamenilor. În cel mai bun caz lumea are un cort provizoriu ca locuință; Domnul ne duce într-o patrie veșnică.

Cu Dumnezeul puterii și harului înaintea inimii; binecuvântat și primit în Preaiubitul; cu lumea înapoi și cu gloria înainte, credinciosul poate înainta pe drumul său conștient fiind, că Dumnezeu este soare și scut. El este lumina, care ne călăuzește într-o lume întunecată, și scutul, care ne păzește de o lume rea. Zi după zi El ne dă harul necesar; și harul care a început pe pământ se va sfârși în glorie în înălțime.

Nimic altceva decât gloria este răspunsul potrivit la harul Său. Greutatea veșnică de slavă este singurul răspuns potrivit la bogăția nespus de mare a harului Său. La începutul călătoriei harul ne-a căutat și ne-a găsit, la sfârșitul ei ne așteaptă gloria. Și între harul de la început și gloria de la sfârșit El „nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăție.”

Pe deplin conștient de „harul”, „gloria” și „bunătatea” lui Dumnezeu, sufletul poate spune cu adevărat: „Ferice de omul care se încrede în Tine!”